

Ezután nem látni halottnál egyebet:
 Emelje magához Isten lelkeiket!
 De fölriad a mély hallgatás a völgyön;
 Kit illet e végső tisztesség a földön?
 Szondi vitézségét török had tiszteli,
 Két énekes apród búsan énekel.
 Szomszédhegyen ott van hősi temetője,
 Zászló, irott kopja szól messze felőle.
 Legalább volt neki két dalos apródja,
 Legalább lesz onnan Drégelt látni módja;
 De a két énekes apród az örök hír,
 De a szomszéd orom elenyészhetlen sír!

FÁY ANDRÁS.

A fiatal daru.

Ősszel egy költöző darucapatot a legöregebbik vezérle. Halkkal, de folyvást halada az ég, mégis az ifjabbak békétlenkedni kezdenek a tunya késedelmen. — Eressz engemet az ég élére, bátya, szól végre a legtüzesebbik közülök, tél vége vet így bennünket haza! — Átveszi a kormányt s utána villámsebességgel hasít előre az utazó csoport; de nemsokára lihegni kezd az ifjú kormányos, tüze lanckadni s tikkadó melle fulladozni. — Vedd, kedves bátya, a vezérlést vissza, így rimánkodik ekkor bocsánatot esdekelve. Látom én, hogy csak gyors, tüzes tetre való az ifjú; a hosszas kitürésű munka kormánya pedig a tapasztalt kort illeti.

A varjak gyűlése.

A varjak gyűlést tartottak. — No mit végeztetek? Kérdé egy visszatérőt a szarka. — Azt, hogy a jövő gyűlésen fogunk végezni.

A gólya.

A gólya Pest és Buda felett vette repülését s egy tornyon megüledett. — Pompás két város! Így kiált fel, széttekingetve mindenfelé; be sok gólyafészek eltérne kéményein!

Kiki a maga módja szerint! Némely utazó megtérván hazájába, peregve tudja előadni: melyik fogadóban evett jól és olcsón? Másik: hol szebbek s nyájasabbak a nők, vagy rakottabbak a kártyasztalok? Kiki a maga módja szerint!